

پیام علمی مقاله:

در این مقاله به شناسایی ویژگی های یک ارتباط گر ماهر در محیط بالینی به منظور بهبود مهارت های ارتباطی و ارتقای کیفیت مراقبت از بیماران در شرایط بالینی به شرح زیر پرداخته شده است.

- **حساسیت و تطبیق با بیمار:** توانایی درک نیازها و تجربیات بیمار و تنظیم ارتباطات به تناسب آن.
- **مهارت های بین فردی:** توانایی ایجاد ارتباط مؤثر و قایل اعتماد با بیمار.
- **خودآگاهی و ظرفیت بازتابی:** توانایی شناخت نقاط قوت و ضعف خود در برقراری ارتباطات.
- **علاقه واقعی:** ایجاد گفت و گویی باز و غیرقابل قضاوت با بیمار.
- **ارتباطات متمرکز بر بیمار:** توانایی در انتقال اطلاعات به زبان قابل فهم برای بیمار.
- **ارتباط هدف گرا:** توانایی هدایت جلسه مشاوره به سمت اهداف مشترک.
- **اصالت:** برقراری ارتباط به شیوه ای طبیعی و شخصی.
- **گوش دادن فعال:** توانایی توجه به نشانه های کلامی و غیرکلامی بیمار.
- **همکاری با بیمار:** مشارکت در تصمیم گیری و ایجاد مسئولیت مشترک.

این یافته ها میتوانند به توسعه برنامه های آموزشی متمرکز بر یادگیرنده کمک نماید.